

héz, döntő lépés az emberi teljesség felé, a szívünk mélyén örökre visszavágyott elveszett Paradicsomba.” (Gromon András)

Veronika testvérünk a Te közelségedben már megtisztult emberi gyarlóságaitól, fogyatékoságaitól. Már látja az összefüggéseket, a földi élet alatt homályosan sejtett igazságokat. Már együtt van a Te országod boldog lakóival, férjével, szüleivel, szeretteivel. közössége tagjaival. Most mindnyájan szomorkodunk, mert egy kis időre el kell válnunk. De biztosak vagyunk Atyánk a Te ígéretében, ha megszűnik a földi hajlékunk, Nálad találunk örök otthonra.

A gyász nehéz terhét, fájdalmát a Te segítségével hordozza és dolgozza fel a család, a hozzátartozók, barátok, ismerősök.

Veronika testvérünk a Te közelségedből legyen földi küzdelmeink vigyázója és segítője. Amen

***

Testvéreim!
1980-ban Gyarmatra kerültem, ami első állomáshelyem volt. Itt ismertem

meg Veronika szüleit.

Édesapja, János bácsi karakteres, kemény ember volt. Édesanyja, Jolán néni a szelíd, anyai szeretet mintaképe. Veronika jelleme, embersége, karaktere, nagyrész szüleitől örökölt, tanult elemekből állt össze.

Minden léleknek nyoma marad a Földön.

Mindenkinek van, lesz szellemi-lelki végrendelete, ha leírja, ha nem, ha elmondja, ha nem. Ahogy élünk, az utódaink számára a lelki végrendelet.

Számomra Veronika szellemi-lelki végrendelete a következő:

Készséges volt. Ez az önzetlenséget és a jóságot jelenti. Mindenkinek segített. Vendégül látta a lépcsőház gyermekeit. Bármit kértek tőle, szívesen és jóindulattal segített.

Sokszor elkértük a Neszmély fölötti kisházat. Egy alkalommal a Börzsönybe indultunk az ifjúsággal, de a megáradt patak miatt nem tudtunk bemenni a kulcsosházba. Késő este hívtam fel Verát, hogy elmehetnénk-e a kisházba? Azonnal igent mondott. De elmondtam csak éjfél körül érünk oda a kulcsért. Gondolkodás nélkül válaszolta, nem baj, megvár bennünket.

Mindenkivel megtalálta a hangot. Világunkban nagy erény ez, amikor oly kevesen értik egymást, amikor sokan elzárkóznak mások előtt.

Veronikának megadatott ez a ritka emberi tulajdonság.

Aki figyel mások rezdüléseire, az egységesítő pont lesz.

Veronika egyik közösségi társa ezt írta róla:

„Ő olyanvalaki volt, akivel sok éve együtt ültünk a találkozókon, de alig tudtunk egymásról valamit - valami adatot. Ugyanakkor a lelke képes volt annyira megnyílni, hogy az utóbbi néhány évben olykor nagyon együtt rezegtünk... igen magasra értékeltem az érzékenységét. Ő egyike volt azoknak a csendes közösségi tagoknak,

akik alig látszottak, jelenlétükben mégis azonnal megjelent a hatásuk... Végig hűséges volt.”

Kereső volt lélekben és szellemben. Igényes volt, sokat olvasott.

Finom lelke volt. Ha kritikát mondott, soha nem volt bántó. Tudott jót mondani másokról akkor is, ha valaki nem volt neki szimpatikus.

Nem szerette a közhelyes beszélgetéseket. Ha telefonon beszélünk, mindig mély gondolatokra vágyott. Kérdezte az olvasmányaimat, a véleményemet. Az új gondolat elgondolkodtatta, megérintette.

Ahogy gyermekeit felnevelte férje, Laci 1988-ban bekövetkezett halála után, arra nehéz szavakat találni. Diplomát adott mindegyik gyermeke kezébe. Küzdött akkor is, amikor minden nehéz volt és fájdalmas.

Egy alkalommal azt kérdeztem tőle, nem akar-e maga mellé egy társat, együtt talán könnyebb lenne a küzdelem. Határozottan rám nézett és azt mondta: „Nem akarom a gyermekeim lelkét megzavarni.”

Volt türelme, szeretete, energiája - rengeteg tennivalója mellett – ápolni a nagynénjét. Először Győrbe járt hozzá, majd saját házában ápolta, gondozta, látását elveszített rokonát, közel két évig. Magam is megtapasztaltam ezen karitatív munkáját, amikor Győrben közösen imádkoztunk, áldoztunk a nagynéni lakhelyén.

A közösségi és emberi kapcsolatok fontosak voltak neki. Hűséges barát, hűséges közösségi tag volt. Az 1980-as évek előtt megismerkedett a Bokor bázisközösség tanításával. Szívében megőrizte azt haláláig. Testvérbarátaihoz, közösségi társaihoz fűződő barátságát soha fel nem adta volna.

Veronika testvérünk gyermekeit, unokáit biztatom, üljenek össze és írják le szellemi-lelki végrendeletét: mit tanultak az édesanyjuktól, a nagyanyjuktól, mi az, ami életreszóló nyomot hagyott bennük.

Ugyanígy tegyenek közösségi tagjai is, hogy ne vesszen a feledés homályába a példa, amit a mellettünk élő embertársunk mutatott

Mert Veronika testvérünk értékes, gazdag, nagyon küzdelmes, példamutató életet élt.

Áldja ezért a Mindenható, és nyerje el földi életének méltó jutalmát.

●●●●●

FARAGÓ FERENC

VERA TEMETÉSE...

Kedves Vera, nem is olyan rég Vácott voltunk egy Bokor testvérünk temetési szertartásán – mellettem ültél és odasúgtad: ...milyen rossz szó ez a búcsúztatás, milyen fájó, könyörtelen és véglegesnek tűnő. Csak most tudom visszasúgni neked Vera, hogy igazad van, mert hitünk, gondolataink, de még ösztöneink szintjén is érezzük, hogy nem így van, mert letesszük ugyan az éveink szá-

mával egyre nehező fizikai testet, de a lelkünk már könnyen szárnyal. Mert a halál nem az élet után van, hanem az élet fölött., s a halál értelme elválaszthatatlan az élet értelmétől – vagy úgy, hogy tudni véljük, hogy mi az értelme, vagy úgy, leggyakrabban, hogy nem is tudjuk.

Nem búcsúztatásra jöttem tehát, de egy kicsit megállni, elgondolkodni, emlékezni, mint ahogy Kosztolányi is tette, emígyen:

Okuljatok mindannyian e példán. / Ilyen az ember. Egyedüli példány. / Nem élt belőle több és most sem él, / s mint fán se nő egyforma két levél, / a nagy időn se lesz hozzá hasonló. / Akárki is volt ő, de fény, de hő volt. / Mindenki tudta és hirdette: ő volt.

Két hivatkozási pontod volt, mindkettő közösségi ihletésű: az egyik a Család – a Te családod, a Tied; a másik a Bokor közösség, a Te Bokrod, a Tied. S e kettőhöz mindig csak egy jelzőt társítottál: a hűségest. A biztos pont voltál a családban is és a közösségeidben is, akire lehet számítani, aki mindig ott van, amikor ott kell lennie, aki háttérbe vonul, ha hátrébb kell lenni, akinek mindenről van véleménye, de aki mindenkit meg is hallgat.

Azért azt még megemlítem, kedves Vera, hogy Gyurka bácsi is igazán kedvelt Téged, úgy sejtem, őszinteségedért, szókimondásodért. Bizonyos ingatag teológiai helyzetekben gyakran fordult oda hozzád: na, hogy is van ez Verácska? ...és Verácska ilyenkor mindig el is mondta, hogy szerinte hogy is van ez. Bulányi György egy helyütt így ír a Naplójában: „Nehéz nap volt ez a mai, mert már magamnak is nehéz vagyok; de van vigasztalom: holnap közösségi találkozóra megyek, de nem ám akárkihez és nem ám akárhová, hanem Hancz Verához és a Neszmélybe, a Meleges-hegyre. Ahol Vera mindig egy széles ezüst szalaggal fogad minket: a Duna gyönyörű ezüst szalagjával.”

Kedves Vera, tudod, mindig az ittmaradóknak a nehéz, a családnak, a közösségnek, mi még űrt érzünk, mérhetetlen űrt, még azt imádkozni is milyen nehéz: „...legyen meg a Te akaratod!”, mert mi azt akarnánk: maradj még! Mi űrt érzünk még, - Te már a teljességet.

Köszönöm a Mindentadó Jóistennek, hogy adta nekünk Verát, megismerhettük Őt, rácsodálkozhattunk benne az emberi létezés sokszínűségére és megláthattuk benne azt a transzcendenciát, amit a mi Veránk már nem tükör által homályosan, hanem színről-színre lát.

Mert ami befejezettnek látszik, az tulajdonképpen csak most kezdődik...

Amen.

*Ha elvesztettél mindent
és semmid sincs,
csak két karéj kenyér
maradt a zsebedben:
adj el egy karéjt,
és végy az árán virágot,
hogy legyen egy kis tápláléka a szívednek.*

(In: Örsy László: Úttalan utak Ura – Ki a jó bolond?)